

продължавашъ да пишешъ — ще престана да пра-
щамъ пари. Живѣй съ поезия."

Новиятъ животъ въ Виена го зашемети.

София се мѣркаше въ паметъта му като голѣмо
мръсно село.

Чудѣше се — толкова много хора да живѣятъ
на едно мѣсто!..

Кой ги храни, облича, дава пари?

Какъ така и на него позволиха да дойде тука?

Не знае езика, ни роднини, ни близки — а
ходи навсѣкжде.

И по навикъ отъ вѣченъ страхъ провѣрва
джеба — тамъ ли сж паритѣ?

Безъ тѣхъ веднага милионния веселъ градъ
ще стане пустиня... Но останалъ вечеръ самъ
въ хубава стая — свободенъ, далечъ отъ над-
зоръ — не го теглѣше къмъ масата, не му се пи-
шеше — сякашъ е оставилъ музата въ България
заедно съ конфискуваната сбирка.

А презъ отворенитѣ прозорци на улицитѣ стъл-
потворение вавилонско. Вдѣхновение за сто поети.

"После... после... има време..."

И се залови да учи.

Тѣй изминаха три години.

Не си ходѣше презъ ваканциитѣ въ България.

Прекарваше ги въ Швейцария или Италия.

Единъ день, като търсѣше нѣщо въ куфара,
случайно намѣри нѣколко стихотворения, спасени
отъ чичото при заминаването.

Зачете ги...

"Азъ ли ги писахъ?... Какъ може човѣкъ
да бжде тѣй сериозно глупавъ!.."